

Izajáš 1, 2-3: Slyšte, nebesa, naslouchej, země, tak promluvil Hospodin: „Syny jsem vychoval, pečoval o ně, ale vzepřeli se mi. „Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý.“

Filipským 2, 5-11: Nechtě je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus je Pán.

Lukáš 19, 28b-40: Po těchto slovech pokračoval Ježíš v cestě do Jeruzaléma. Když se přiblížil k Betfage a k Betanii u hory, která se nazývá Olivová, poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte naproti do vesnice, a jak do ní vejdete, nalezete přivázané oslátko, na němž dosud nikdo z lidí neseděl. Odvažte je a přiveďte! Zeptá-li se vás někdo, proč je odvažujete, odpovězte mu: Pán je potřebuje.“ Šli, kam je poslal, a našli vše, jak jim řekl. Když oslátka odvažovali, řekli jim jeho majitelé: „Proč to oslátka odvažujete?“ Oni odpověděli: „Pán je potřebuje.“ Přivedli oslátka k Ježíšovi, hodili přes ně své pláště a Ježíše na ně posadili. A jak jel, prostírali mu své pláště na cestu. Když už se blížil ke svahu Olivové hory, počal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny mocné činy, které viděli. Volali: „Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově. Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“

Oslík v Betlému a Jeruzalémě

Osel, oslík, oslátka je jedno ze dvou zvířat, které se vyskytuje ve vánočním betlému. Slyšeli jsme o něm i dnes na počátku velikonočního týdne. Izajášův výrok porovnává dobytek s Božím lidem, a vůl a osel z porovnání vycházejí lépe než lid. Oslík vnímá a prožívá blízkost toho, kdo se o něj stará, kdo mu denně dává do jeslí potravu. Vůl i osel znají svého pána, ačkoli se o nich tvrdí, že přílišnou vnímavostí neoplývají. V běžné mluvě dokonce označujeme jejich jménem člověka mimořádně natvrdlého, hloupého, tupého. Boží lid je na tom však hůř – zná a vnímá toho mnohem méně než osel a vůl. Nezná svého Pána Boha, je nechápavý. O Vánocích se to projevuje tak, že pro narozeného Mesiáše je jediné místo ve chlévě, v jeslích; ne mezi lidmi. Jediní, kdo přijali Ježíše, jsou obyvatelé chléva, dobytek – vůl a osel. Ti Pána poznají a jsou na tom duchovně lépe než obyvatelé Betléma, než Boží lid. Nyní, když s naplnil čas - na Květnou neděli - vidí Ježíše na oslátku. Oslík poslušně jde za svým Pánem, když jej učedníci přišli odvézt. Nevzpěčuje se, jak bychom čekali. Do Jeruzaléma přijíždí Král, a lid si má uvědomit, že Ježíš je ten Pán, kterého má Boží lid poslouchat, následovat a učit se od něj jednání a myšlení. Na chvíli učedníci propuknou v radostné chválení Boha, proběhnou jim v hlavách ty různé mocné činy, které Ježíš konal (nasyčení velkého zástupu, uzdravení nemocných, vzkříšení Lazara z mrtvých – vždyť s ním před týdnem dokonce stolovali i s jeho sestrou Marií, která mu potřela nohy drahým olejem). Brzy však zapomenou na dnešní slavnostní svolávání o Ježíšovi, králi, který přichází ve jménu Hospodinově. Zapomenou a ztratí víru, že je Králem, Mesiášem, Pánem, i když to už předtím několikrát vyznali. My jsme také Božím lidem s podobným způsobem jednání a se stejnou vírou. Vyznáváme víru v něj, zvláště při slavnostních shromážděních se cítíme až skoro povýšeně a jásáme, avšak vzápětí už na to zapomínáme a chováme se jako

lid nevěřící. Asi nás dosud nenapadlo poměřovat se s oslíkem, jak nám to dnes čtení z proroka Izajáše umožnilo, a uvědomit si, že na tom můžeme z pohledu víry být hůře než „dobytek“. Kéž bychom byli raději alespoň oslové u tvých jeslí a na tvé zavolání poslušně přiběhli, sloužili a byli ochotni nést s tebou posměch a utrpení, snášet zlobu a nepochopení. Tak se nám dostane i konečného vítězství – amen.